

noget Bedre, er fornemmelig den, at Folkethingets Anklageret henhører til det hele sammenhængende System af Retspleie, der lige fra de meest underordnede Politiafgifter og Underretter, gennem det hele Hierarchi reiser sig op, indtil det finder sin Spidse i Rigsretten, og ligesom Anklagemagten paa forskjellige Maader er ordnet, saa at den f. Ex. i Politifager er hos Politimesteren, i criminelle Sager hos Amtmanden og i Pressesager hos Justitsministeren, saaledes er den i politiske Sager hos Folkethinget, Altsammen henhørende til Begrebet af Retspleie. Men ved Siden deraf staaer der uafhængigt et andet System, henhørende til den hele Statshuusholdning, der har sine underordnede Agenter og Detail-Regnskabsførere, der lidt efter lidt hæve sig op i Ministeriernes Regnskaber, derfra atter op i Statsregnskabet, der er undergivet Statsrevision og Decision, og der saaledes er Spidse for en anden selvstændig og vigtig Statsindretning. Det kan ikke derimod indvendes, at det dog paa mangfoldige Maader kommer til at gribe ind i hinanden, idet paa alle Steder de meest underordnede Regnskabsførere kunne drages til Undersøgelse og ved Politieretten sættes under Anklage, baade til Erstatnings- Ansvar og criminel Ansvar for Mistligheder, som maatte være begaaede af dem i deres Deel af det hele Regnskabsvæsen; og saaledes vil altsaa Statsregnskabet foraaendst kunne give Anledning til Rigsretsanklage, som altsaa af Folkethinget, til hvem Anklagemagten er henhørt, kan indbringes for Rigsretten. Men dette beviser ikke Andet, end at disse tvende selvstændige store Statsinstituter paa alle Trin af deres hierarchiske Udvikling kunne komme til at gribe ind i hinanden, men at de dog maae betragtes som selvstændige og fideordnede ved Siden af hinanden; thi i modsat Fald skjøner jeg ikke, at man kan undgaae et Alternativ, der dog vel maa forkastes som absurd, at man grundløsmæssigt skulde æffe Landsthingets Formening om, hvorvidt der kunde være Spørgsmaal om Anvendelsen af Anklageretten, og altsaa forelægge det et Spørgsmaal, til hvis Besvarelse Landsthinget er incompetent, eller lade det foreløbigt undersøge en saadan Sag som et Slags Underudvalg under Folke-

thinget, for at tilkjendegive det sin Formening, som naturligtvis Folkethinget kan antage eller forkaste, da det i Udøvelsen af sin grundløsmæssige Ret til at anklage eller ikke anklage, naturligtvis aldeles ikke er bundet til Landsthingets Formening. Naar dette nu skulde sammensættes i en enkelt Definition, da har Udvalget ikke vidst at give den bedre — og jeg skal for tredje og sidste Gang gjentage, at den ikke tilfredsstillter mig; men jeg troer ikke, at man tør forkaste den, uden at man kan give en anden — end at den indeholder den virkelige statsregnskabsmæssige Afgjørelse, strengt taget altsaa den egentlige regnskabsmæssige Afgjørelse. Naar Udvalget har tilføiet et mere specielt Epitheton, da er det for at lægge Vægt paa adskillige Omstændigheder, der ikke altid have været alle Vedkommende tilstrækkelig klare, nemlig at Revisionen og Decisionen af Statsregnskabet ikke aldeles skal falde sammen med andre regnskabsmæssige Revisioner og Decisioner, og at den ikke saameget har at see paa, ikke skal gaae ind paa den hele Masse af Detail, men mere paa hele Forvaltningen, paa hele den politiske Opfatning af Statsmagternes indbyrdes Stilling og hele Anden baade med Hensyn til Lovmæssigheden og til en god Deconomi, en god Statshuusholdning, der bør gaae gennem Regjeringen, at denne Afgjørelse naturligtvis kun finder Sted for Rigsdagens Vedkommende, hvorved forbyrtigt ikke er eller kan være tænkt Andet end at holde Spørgsmaalet aabent, og at den ikke berører det Spørgsmaal, hvorvidt Kronen maatte finde sig foranlediget til at gjøre saadant Ansvar gjældende imod sine egne Ministre, et Spørgsmaal, som jo Enhver vil see ikke praktisk vil frembyde sig; at den dernæst kun er en Opgjørelse af Forholdet imellem Rigsdagen og de ansvarlige Ministre, hvoraf vel følger en Rængde Conseqventer, af hvilke en Deel alt ere fremhævede. Jeg skal her blot nævne, at det selvfølgelig ikke kan officere Trediemands Ret f. Ex. ved Spørgsmaalet om en Pension, men han maa ved alle sige Spørgsmaal have sin Regres til de ordinaire Domstole, som dog aldrig bør kunne komme i det Tilfælde at skulle underkjende Rigsdagens Beslutning. Trediemands Ret er altsaa forbeholdt, og selvfol-